

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ Η ΜΕΡΑ ΣΒΥΝΕΙ...

Τῆς Ἀνοιξῆς τὰ μῦρα δογιάζουν
καὶ ξελιγώνουν καὶ μεθᾶνε.
Φαιδρὰ πηδᾶνε καὶ βελάζουν
τὰ βῶδια καὶ στὸ ρέμα πᾶνε.

Βασίλευε· σακατεμένοι
μὲ τὰ βαριά τσαπιά στὸν ὄμο,
σκυφτοὶ - σκυφτοὶ, σὰν κολασμένοι,
οἱ φορᾶτες πέρουνε τὸ δρόμο.

— Ἀχ, πόσο δύσκολα περνᾶει
ἡ μέρα τώρα... — συζητᾶνε.
— Βλέπεις; τὴν Ἀνοιξὴ φτουράει
λίγο ἡ δουλειά, ὅσο καὶ νᾶνε...

— Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀφέντη
στὸν ὑπερέτη, πὸν τὴ σέλλα
στ' ἄλογο βάζει γιὰ τὸ γλέντι
καὶ τὴ νυχτιάτικη τὴν τροέλλα

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ